ט א מיי' פ"ח מהלכות פסולי המוקדשין הלכה א:
י ב מיי' שם הלכה ג:
יא ג מיי' שם הל' ד:
יב ד מיי' שם הל' ה:
יג ה מיי' שם הלכה ו:
יד ו ז ח מיי' שם הל' ה:
טו ט מיי' שם הלכה ח:

נושא מ"ב-ג
תערובת חטאת בעולה

ב חטאת שנתערבה בעולה, ועולה שנתערבה בחטאת אפילו אחד בריבוא ימותו כולם: חטאת שנתערבה בחובה, אין כשר אלא א) כמנין חטאות שבחובה, וכן עולה שנתערבה בחובה אין כשר אלא ב) כמנין עולה שבחובה בין שחובה מרובה ונדבה מועטת, בין שהנדבה מרובה וחובה מועטת, בין ששתיהן שוות: ג בד"א בחובה ובנדבה אבל בחובה שנתערבה זו בזו: אחת לזו ואחת לזו, שתים לזו ושתים לזו, שלש לזו ושלש לזו מחצה כשר ומחצה פסול, אחת לזו ושתים לזו שלש לזו ועשר לזו ומאה לזו המועט כשר - בין משם אחד ובין משני שמות בין מאשה אחת ובין משתי נשים: ד כיצד משם אחד: לידה ולידה, זיבה וזיבה משם אחד, משני שמות: לידה וזיבה כיצד משתי נשים: על זו לידה ועל זו לידה, על זו זיבה ועל זו זיבה משם אחד, משני שמות: על זו לידה ועל זו זיבה, ר' יוסי אומר שתי נשים שלקחו ג) את קיניהם בעירוב או שנתנו דמי קיניהם לכהן, לאיזו שירצה כהן יקריב חטאת ולאיזו שירצה ד) כהן יקריב עולה, בין משם אחד בין משני שמות:

הדרן עלך חטאת העוף

חטאת שנתערבה בחובה אין כשר אלא כמנין חטאות שבחובה. חובה קרי קן שלם של יולדת או של זבה: **רבי** יוסי אומר שתי נשים שלקחו קיניהן בעירוב או נתנו דמי קיניהן לכהן לאיזה שירצה כהן יקריב חטאת ולאיזה שירצה יא) כהן יקריב עולה. מכאן מוכיח פרק בכל מערבין (עירובין דף לז.) דסבר רבי יוסי יש ברירה דהכהן מקריב אחד לשם לאה זו הוברר הדבר שמתחלה בשעת לקיחה היה קן של לאה זו ודחי הש"ס שהתנו ופירש רש"י בשעת לקיחה התנו שיוכל הכהן לעשות קן שירצה לשם איזה אשה שירצה ואינו נראה לרבי דהכתי למאן דאמר אין ברירה לא מהני מידי דכיון שהמעות מעורבין יחד מה מועיל תנאי שלה היאך קנתה אשה זו עוף יב) אם לא על ידי ברירה דבשעת הקרבה הוברר שלה נלקחה מתחלה יג) לשם אשה זו ואינו לשם אשה זו ותו דפריך התם מאי למימרא אדרבה אינו מועיל כלום אלא למ"ד יש ברירה ומפרש שהתנו בשעת לקיחה זה הקן יהא שלי ומעות שהם מעורבין כאן יהו מחוללין על קן זה יד) והילך בעינן זה הקן יהא שלך וקמ"ל דלא גזרינן התנו אטו לא התנו וקמ"ל דבר אחר כרב חסדא דאין הקינין מתפרשות אלא בלקיחת בעלים או בעשיית כהן שעדיין כל קן וקן סתומה היא ולא פירש איזה פרידה לחטאת ואיזה פרידה לעולה וקאמר איזו שירצה כהן יעשה עולה אם קן מהפרשות שפיר בעשיית כהן ולא נהירא לרבי לפרש איזו שירצה הכהן לאיזו אשה דהא בכל דוכתא לא אשכחנא שיהא כהן צריך לברר זה כלל [אלא] בכל סתמי משנות בשופר הכהן מקריב טו) סתם לשם מי שהוא (ועוד) דא"כ היה לו להתנות כל דין איש ואשה טז): **לאיזו** שירצה כהן יקריב עולה וחטאת ס'. יז) הכי פירושו לאיזה של פרידין יעשה עולות ואע"ג דשמא קן שנלקחו מדמי האחד ולאיזה זו שירצה יקריבם חטאת ובתוספות רבינו יב"א גרסינן לאיזה ופירוש דהתנה נראה לרבי כשנתנו הדמים יחד התנו אם יקח הכהן כל העולות או כל חטאות מעלי אני סתנת ומחלת לך מעכשיו וכן כל סתנת משות שבשופר סתם על דעת ב"ד [טהנת](התנה) והוי כאילו התנו:

הדרן עלך חטאת העוף

וקן עולה שנתערבה בחובה. בקן סתומה אין כשר אלא מנין עולות שבחובה כדפרשינן גבי חטאת והדין הוא הוא בין בחובה מרובה ונדבה מועטת בין נדבה מרובה וחובה מועטת בין שתיהן שוות בין נתערבה עולה מפורשת בהרבה קינין סתומין של חובה כדפרישית לעיל בין נתערבו ט) [הרבה עולות] בקן אחת סתומה אין יכול לעשות ו) כ"א עולה אחת דהיינו מנין עולות הכשר בחובה דלא עבד שניים עולות דילמא יקח הקן הסתומה והיא אחד חטאת ואחד עולה. וכן אם שניהם שוות ונדבה דנקט ולא נקט חטאת מועטת בחובה או עולה מועטת בחובה משום דקתני בסיפא אבל ז) [חובה] שנתערבה זו בזו לאפי נקט ברישא נדבה: אבל חובה שנתערבה זו בזו. קן סתומה של לידה שהוא אחד חטאת ואחד עולה ונתערבו השני פרידים בקן אחת סתומה של זיבה או של לידה מאשה אחרת מחצה כשר ומחצה פסול יכול להקריב שני פרידין אחד עולה ואחד חטאת ולא יותר דלאו עבד שני עולות שמא יעשה אותן מקן אחד של לידה או של זיבה וכן אם נתערבו הרבה קינין יחד יקריב חציו אחד חטאת ואחד עולה וחציו האחר פסולין והיינו כי נתערבו בשוה כדאמרינן אחת לזו ואחת לזו או שתים לזו ושתים לזו או שלש לזו ושלש לזו שיכול ליקח מהג' קינין איזה שלש פרידין שירצה איזה לחטאת ואיזה לעולה אבל אחד לזו ושנים לזו ג' לזו וי' לזו וק' לזו המועט כשר אם נתערבו קן חטאת סתומה של זיבה בשתי קינין של לידה או בשלשה אינו יכול להקריב אלא קן אחת פרידה אחת לחטאת ופרידה אחת לעולה אבל שתי עולות לא מצי עביד פן יקח הקן שהוא מבורר תחילה ללידה אחת שאינו יכול להקריב ממנו רק אחד חטאת ואחד עולה וכן אם נתערבו שלש יחד האחד והשתים והשלש והעשר לא יוכל להקריב רק קן אחת שני פרידין או עשר קינין במאה יקריב עשרים פרידין כמו שיכול לעשות מעשר קינין וזהו המועט כשר: בין משם אחד. לידה ולידה משתי נשים בין שתי שמות לידה וזיבה אפילו מאשה אחת כדמפרש כילד משם אחד: רבי יוסי אומר ב' נשים שלקחו קיניהן בעירוב לו נתנו דמי קיניהן לכהן לאיזה שירצה כהן יקריב חטאת ולאיזה שירצה [כהן] יקריב עולה. מכאן מוכיח בפרק בכל מערבין (עירובין דף לז.) דלית ליה לרבי יוסי ברירה שכשהכהן מקריב אחד לשם רחל הוברר הדבר שמתחלה בשעת לקיחה היה קן זה של רחל ודחי הש"ס בדאתנו ופרש"י לשם בשעת לקיחה התנו שיוכל הכהן לעשות קן שירצה לשם איזו אשה שירצה ואין נראה לרבי דהכתי למ"ד אין ברירה לא מהני מידי דבלא ברירה לא מלי ח) מהני דבשעת לקיחה הוברר שאלו נלקחו לשם רחל ואלו לשם לאה ועוד דפריך התם הכא מאי למימרא אדרבה אין מועיל כלום אלא (א) למ"ד יש ברירה ומפרש שהתנו בשעת לקיחה זה קן יהיה שלי וקן זה יהיה שלך וקא משמע לן דלא גזרינן התנו אטו לא התנו וקמ"ל אכתי דבר אחר כדרב חסדא דאין הקינין מתפרשות אלא בלקיחת בעלים או בעשיית כהן (ב) ט) ולא פירש איזו חטאת ואיזו עולה וקאמר איזו שירצה כהן יעשה עולה אם קן מהפרשות שפיר בעשיית כהן. והרב רבינו אברהם י) פירש טעם השיתוף התם שיחלק הכהן ביניהם ויהא חלוקתו חלוקה והם ימחלו חלקם כל אחת לחבירתה הגה זה ודאי מתחלה הוברר הכהן קודם כפרה מחלקם והם עשו אותו שליח לחלוקתן והא קמ"ל דלא גזרינן עירוב שתי נשים אטו עירוב שתי נשים דלמעלה: הדרן עלך חטאת העוף

שיטה מקובצת א) מנין חטאות אות כ' נמחק: ב) אלא מנין עולה אות כ' נמחק: ג) שלקחו עיין תוס' סוטה (דף יח ע"א) ד"ה חור: ד) שירצה יקריב תיבת כהן נמחק: ה) נתערבו ארבע בקן תיבת הרבה ל"ש: ו) לעשות בקן אלא [עולה] תיבת כ"א ל"ש: ז) אבל חובה: ח) מצי א) מה דהיכי נימא דבשעת תיבת מתני ל"ש: ט) כהן שעדיין כל קן וקן סתום הוא ולא: י) אברהם בר דוד פירש: יא) יקריב עולה תיבת כהן נמחק: יב) עוף זה: יג) מתחילה אלא לשם: יד) קן זה הוה הקן ותיבות והילכך בעינן נמחק: טו) מקריב לשמם סתם תיבות לשם מי שהוא ל"ש: טז) לו להתנות כל דין אשה ואשה לאיזה שירצה הרא"ש: יז) כו' אלא הכי:

א) נראה דצ"ל דבלא ברירה לא מלי לקריב לשם מי שהוא דהיכי ס'.

פי' הרח"ה

חטאת לא הצריך הכתוב מזבח ולפיכך אין לה קביעות מקום והאמרינן מלקה בכל מקום במזבח כשרה לאו למימרא שהיא טעונה מזבח אלא רבותא קמ"ל שאע"פ שעשאה למעלה כעולת העוף כשרה משא"כ בעולת העוף שאם מלקה למטה כחטאת העוף פסולה משום שנאמר ומלק והקטיר. עוד פי' החכם מעצמה של חטאת דהיינו דם הנפש והכי דריש לה בספרא וקא פריש ליה לדם הנפש שהוא דם הגוף והוא צריך בין בחטאת בין בעולה ואנן לא חזינן ליה להאי דרשא דדם הנפש בחטאת העוף שהוא דם הגוף בספרא מעולם. ודם הנפש לאו למעוטי דמהראש איתמר בדוכתיה אלא למעוטי דם (העור) [האבר] ודם התמצית ומעצמה של חטאת לאו הכין אסתבר לן פרושא כדקא פריש החכם אלא לומר שאינה טעונה מורק לקבלה ולא אצבע להזאה ודמיא להא דתנו רבנן בפ' קדשי קדשים' והזה מדם החטאת מגופה של חטאת הא כיצד אוחז בראש ובגוף ומזה דע"כ צריכינן לפרושי הה"א דגרסינן במסכת חולין בפרק ראשון אוחז סלקא דעתך והא בזבחים הכי איתוקמא ולא מיתמהי עלה ולא מידי ומאי שנא הכא דקא מתמהינן עלה וראיתי בפי' הרב רבי שלמה ז"ל שפי' מאי קאמר דהא אוחז בראש ובגוף משמע שצריך לאחוז בשניהם בתוך כפי ידו ולא מצי ליה לאחוז בראש ובגוף ומנ"ל הא וזה הפי' לא דניית דעתינו מכמה פנים חדא מדלא מתמהינן הכי בזבחים ועוד דאורחא דמילתא הכי הוא ולמ"ד שאין שם קבלה ולא אצבע הוא דאתא אכתי לא ידעינן מאי אתמהא דקא מתמה ורמינן אנפשין ונראה לנו דהיא אתמוהה בשלמא בחטאת שהיא בהזאה צריך שיהא אוחז בראש ובגוף שאם היה אוחז באחד מהם שמא מכה וההזאה היה הראש נשמט מן הגוף ולא הוי דרך כבוד ועוד שנראה כעובר על לאו דלא יבדיל (אלא) [אבל] בעולת העוף שהיא במצוי כיון דקי"ל דלית ליה לר' אליעזר ברבי שמעון הבדלה בעולת העוף לגמרי כדקא חזינן בה בגמרא בפלוגתא דריש לקיש ור' מני דאמר לית ליה לר' אליעזר ברבי שמעון הבדלה לגמרי בעולת העוף וכיון שאין בה הבדלה לגמרי ואין בה הזאה אלא מצוי שהדם מתמצה מאיליו למה ליה למימר אוחז בראש ובגוף והלא דיו באחיזת אחת מהם שהרי חברו מעורה עמו והיינו דקא מתמהינן מאי קאמר ותריצנא ה"ק כשהוא אוחז הראש בגוף מזה למימרא דצריך שיהו שניהם מחוברים ודומה כמקצת לדיבור חטאת העוף ולעולם אין האחיזה בעולה אלא באחד מהם אליבא דר' אליעזר ברבי שמעון והמצוי מתן א' הוא לזה ולזה שהרי האחד מעורה בשני ומהכא ילפינן למאי דתנן

פי' הראב"ד

הנפש שהרי שניהם בעולת עוף מצה דם הראש ולא מצה דם הגוף פסולה שנאמר ונמצה דמו דם כולו ובחטאת העוף כתיב והזה מדם החטאת מעצמה של חטאת דהיינו דם הנפש והכי דריש ליה בספרא. וההזאת של חטאת העוף אינה באצבע כחטאת בהמה אלא בגוף העוף אוחז הראש בגוף ומזה בו למטה מן הסיקרא בקרן מערבית דרומית מדם הנפש. והשירים מתמצין על היסוד ואם הזה ולא מצה כשרה שנאמר והנשאר עשאו כשירים מתר הזאה והמיצוי במקום אחר הוא. והוא מתמצה ליסוד מאליו וכיון שהמיצוי עצמו אינו מעכב שאם לא מצה ממנו כלל כשרה אם מצה דמה בכל מקום במזבח כשרה והכי איתא בזבחים וחטאת בהמה טעונה מתן דמים באצבע על ד' קרנות למעלה מן הסקרא דכתיב בחטאת ולקח מדמה באצבעו ונתן על קרנות מזבח העולה: עולת העוף נעשית למעלה ושאר בהמה למטה. פי' עולת העוף לא היה בה הזאה אלא מיצוי שהיה הדם מתמצה מאליו מן העוף למזבח ולא היה מתיא והזאה של חטאת היתה בהזוה והמיצוי היה למעלה מן הסקרא ואיכא תנא דאמר שעל הקרן ממש היה מרצה. והטעם לשניהם דכתיב ומלק את ראשו והקטיר המזבחה ונמצה דמו וכי תעלה על דעתך שאחר שמקטיר מרצה אלא מה הקטרה בראשו של מזבח אף מצוי בראשו של מזבח אלמא במקום הקטרה הוי המצוי וא"א לומר על גבי (מערב) [מקום] זה עצמה דהא כתיב ונמצה דמו על קיר המזבח אלא מה הקטרה למעלה אף מצוי למעלה והקרן עצמו ראוי להקטיר עליו ע"י הדחק. ומ"ד למעלה מן הסקרא ולא בעי על הקרן קסבר על ידי הדחק אף הסובב עצמו מקום הראוי להקטרה הוא ותרשין מערכה על גבי סובב ומליקתה נמי היתה על אותו קרן עצמו למעלה מן הסקרא דמהאי טעמא נפקי דכתיב ומלק את ראשו והקטיר ונמצה הלא אין מקומה של הקטרה בבאן שאחר מכן כתיב והקטיר אלא לא באה הקטרה לכאן אלא להקיש אליה המליקה והמצוי לקבוע להם מקום למעלה כדפרישית והיא היתה נעשית בקרן דרומית מזרחית כדמפרש [illegible] פ' קדשי קדשים מפני שקרובה לבית הדשן פי' מקום שנותנין שם תרומת הדשן ודשן מזבח הפנימי והמנורה והוא היה במזרחו של כבש כדתנן במסכת תמיד הגיע לרצפה הופך פניו לצפון מהלך למזרחו של כבש כעשר אמות צבר את הגחלים על גבי הרצפה רחוק מן הכבש ג' טפחים מקום שנותנין שם מוראת העוף ודשון מזבח הפנימי והמנורה דכתיב ומלק והקטיר ונמצה דמו והסיר את מוראתו (מעליו) [בנוצתה והשליך אותה] אצל המזבח קדמה אל מקום הדשן מקום הקבוע לדשן אחר והיינו תרומת הדשן דכתיב ושמו אצל המזבח קדמה דמשמע סמוך למזבח מיד וזהו מזרחו של כבש שהיה מצוי לה בירידתו מיד מדכתיב והסיר והשליך משמע ממקום שמולק ומוצה משם היה משליך המוראה לבית הדשן שאם נאמר שהיה הולך עמה ממקום למקום למה בהשלכה יבא עד מקום הדשן ממש ויתן בנחת אלא שמע מינה ממקום מליקתה ומצוי דמה משם היה משליך המוראה לבית

פירוש הרא"ש

עצמו באחריותו א"ר יצחק בר אבדימי כיון דאמר עלי כמאן דמפרש ליה לאחריה דמי ושייך לאחריות חובה הקשה הר' יעקב ז"ל וליתני נמי שהנדרין אינן באין אלא מן החולין והנדבות באים אף מן המעשר כדתנן בפ' התודה [דף פב.] כאומר הרי עלי שלמים כו' וקן חובה לא יביא אלא מן החולין ונדבה באה מן המעשר כמו שאפרש לקמן וליכא למימר הני ושייר א) משמע דהיכי דהכי אין בין לא שייך למימר תני ושייר ואין לומר משום דלא פסיק ליה דמשמע דבר שבחובה בא מן המעשר כדתנן בפ' התודה [דף פא:] הרי עלי תודה מן המעשר ולחמה מן החולין יביא והא כדריך נמי אשכחן דאין חייבין באחריותן כדאמרינן בפרק בתרא דמנחות [דף קט.] הרי עלי עולה שאקריבנה בבית חוניו יקריבנה במקדש ואם הקריבה בבית חוניו יצא וצריך עליה יצא והא מקמי קטלה ומשני כיון דאמר על מנת שאקריבנה בבית חוניו נעשה כאומר הרי עלי עולה על מנת שלא אתחייב באחריותה ואפ"ה תני לה אע"ג דלא פסיקא ליה ופריך כר"ל אלחן דלא מלי למיתני הכא והנדבות באות מן המעשר דהא בקינין איירי הכא דאינן באות אלא עולות ואין מביאין עולות מדמי המעשר דדרש בספרי על קרא ונתת הכסף בכל אשר תאוה נפשך בבקר ובצאן יכול יקח בהן בהמה למשתה בנו כרי אתה דן נאמר כאן מעשר ושמחת ונאמר להלן שלמים ושמחת מה שמחה האמורה להלן שלמים אף שמחה האמורה כאן שלמים אי מה להלן עולות ושלמים אף כאן עולות ושלמים ת"ל ואכלת שם ושמחת אכילה שיש בה שמחה יצאו עולות שאין בהם אכילה ולא סקשי מסוף דפ"ק דמגילה דאיירי בכל הקרבנות. דמתניתין דהכא עיקר והתם אגב גררא דאין בין תניא ולא תנא אלא ליתנא דמתניתין דהכא: **ב חטאת** שנתערבה. פי' דא"א להקריבן שמא יעשו חטאת למעלה ועולה למטה וזבחים שנתערבו אמרינן התם [בריש פ' כל הזבחים שנתערבו] דירעו עד שיסתאבו ויביא מדמי היפה שבהן ממין זה ומדמי היפה שבהן ממין זה ויפסיד המותר מכיסו אבל עופות אין להם פדיון כדאמרי' בפ' ב) כל המנחות והדיש לה בספרי מדכתיב ואם בבהמה טמאה ופדה בערכך בבהמה הכתוב מדבר: **חטאת** שנתערבה. פירוש שנתערבה בקן חובה סתומה אין יכול להקריב מאותן ג' אלא חטאת אחת אם היא כמעורבת הרי מוטב ואם היא מקן חובה הרי הכהן קובעה לחטאת. אבל עולה אינו יכול להקריב מפני שמרובה החטאת. ושתי חטאות אינו יכול להקריב דשמא החטאת שהקריב [תחלה] היתה מקן חובה והקריבה לחטאת נקבעה בת זוגה לעולה והרי יש כאן מעורבת חטאת ועולה ויומתו. ויביא קן אחר אחד לחטאת ואחד לעולה. ואם החטאת המעורבת היתה של אשה אחרת יביאו שתיהן חטאת ויתנו אם הראשונה היתה שלי הרי זו שלך והלקי בה מתן לך ואם היתה שלך הרי זו שלי והלכך נמנו לי: וכן עולה שנתערבה בקן חובה. סתומה לא יביאו משלשתם אלא עולה א' דהיינו כמנין עולה שבחובה. ובעלת הקן תביא חטאת אחרת. ובין שתיהן יביאו עולה בתנאי. או כל א' תביא עולה בתנאי שאם קירב ככר עולתה שהיא או נדבה: ודין זה שאמרנו שאין כשר אלא כמנין עולות שבחובה הוא טוב בין שהחובה מרובה והנדבה מועטת. לעולה קורא נדבה לפי שהחטאת אינה (כמו נדבה) [באה נדבה] ורוב עולות הבאים בן דמתנדבין מרובין ממביאי חובה הילכך קרי לעולה נדבה. וה"ה דהוה מצי למימר בין שבחובה מרובה והחטאת מועטת. אלא נקיט עולה השליך מינה. והובא מרובה ונדבה מועטת כגון שנתערבה עולה בד' קני חובה מקריב מהן ד' עולות ולא יותר דשמא כל הד' הוו מקני חובה (והא קבעו) [והוקבעו] כל האחרות לחטאות והרי עולה מעורבת בהן וימותו המשכן. ויביאו עוד ד' חטאות ועולה אם היה של נשים הרבה ויתנו ביניהן: **בין** שהנדבה מרובה. שנתערבו ג' עולות בקן חובה יקריב עולה א': **בין** ששתיהן שוות. שתי עולות בקן חובה (וי"מ בין שחובה מרובה ונדבה מועטת כלומר הדין שאמרנו בתערובות שלנו שאנו הולכים אחר מנין חטאות חובה או אחר מנין עולות חובה היה בחובה מרובה ונדבה מועטת כגון שנתערבו קן נדבה שהיתן עולות בד' קני חובה שהומין יביא עולות כמנין עולות שבחובה שהן ד' דחמשה לא מצי להקרובי דלמא כולהו ג) בקני חובה ניהו והוקבעו שכנגדן לחטאת ועולה נדבה מעורבת בהן: **בין** שהנדבה מרובה. כגון קן חובה בד' קינין מנדבה אין כשר להקריב אלא עולה אחת וקן שתיהן שוות הנדבה והחובה): **ג בד"א** בחובה ונדבה אבל חובה שנתערבה זו בזו אחת לזו ואחת לזו. פי' כגון קן סתומה של רחל שנתערבה בקן סתומה של לאה: **מחצה** כשר. שיקריב הכהן אחד לעולה ואחד לחטאת. ואם הם של רחל הרי טוב ואם הם של שתיהן הרי קירב חטאת לזו ועולה [לזו]. ויביאו קן אחר ויתנו ביניהן ושתים כאחרות אינו יכול להקריב דשמא הקן שהקריב היה של שתיהן והשה שהקריב חטאת נקבע בת זוגה עולה והשה שהקריב עולה נקבע בת זוגה לחטאת (והא) [והרי] חטאת ועולה מעורבין וימותו. וכן ב' לזו [וב' לזו] הרי ח' פרידין יקריב הכהן ד' שנים לעולה וב' לחטאת אם [הם] של אחת הרי טוב ואם הם של שתים הרי כאן חטאת ועולה לאחת וחטאת ועולה לאחת או ב' חטאות לזו ושתי עולות לזו ויביאו ב' קינין בשותפות ויתנו ויותר אינו יכול להקריב דשמא היו שתי חטאות לזו והוקבעו שכנגדן לעולה ושתי עולות לזו והוקבעו שכנגדן לחטאת והרי חטאת ועולה מעורבות יחד וימותו. וכן ג' לזו וג' לזו הרי י"ב פרידין יקריב הכהן מהן ו' פרידין ג' לחטאת וג' לעולה דהא כן של אשה א' הרי טוב ואם הן של ב' נשים כל חטאת שהקריב לאחת שכנגדה נקבעה לעולה וכל עולה שהקריב לאחת נקבעה שכנגדה לחטאת וי"ש כאן חטאת ועולה מעורבות וימותו. אבל אם לא היו קני התערובות שוין אלא א' בשנים או בג' או בי' או בק' וכן ב' בג' או בי' או בק' וכן ג' בי' או בק' וכן י' בק' אין כשר להקריב אלא כמנין המועט חציו חטאת וחציו עולה. דהא קן של [אשה] א' יפה הקריב ואם קן של ב' נשים יפה הקריב ויותר [אי אפשר] להקריב דהא היו של ב' נשים ד) יש באחרות תערובת חטאת ה) ועולה וימותו כולן. ויקריבו ו) כמנין הקריבו בשותפות בתנאי כל אלא קירב (לא') [לה] מכן שיהיה שלה בהקרבה זו: **ד ביצד** משם אחד. פי' דשם אחד בלידה ולידה זיבה וזיבה כגון שהפרישה קן א' ואמרה הרי א ללידתה ז) דלא מקבע כל קן וקן לבדו ללידה אחת אחד לעולה ואחד לחטאת ח) נקבעה פרידה שניה לעולה הילכך אינו יכול להקריב אלא קן א' ולא יותר. דשמא היו משני קינים והשתים כנתרם בן חטאת ועולה מעורבות. אבל כשהפרישה שני קינין ביחד והכילאן אל הכהן ואמרה אלו שני קינין לשתי לידות או לשתי זיבות או ללידה ולזיבה הכהן יקריב שתים לחטאת ויקבעו שתים אחרות לעולות. או יקריב חטאת ועולה של

הגהות מספר יעיר קנו א) דנו"ק דמגילה (דף ז ע"ב) ובריש פרק מרובה משמע כנ"ל: ב) צ"ל המנחות והנסכים והוא משנה שם בריש הפרק: ג) כלומר דילמא כל הד' דקני חובה כנ"ל: ד) החטאות לאחת והעולות לאחת יש כו' כנ"ל: ה) נראה דהוי"ל של ועולה אינו וי"ש כתבור אלא וי"ש כמחלוקת ר"ל או עולה: ו) צ"ל כמנין הקריבות: ז) או והפרישה עוד קן אחד ואמרה הרי א ללידתה א' דלא כנ"ל: ח) הבי' נב"י וצ"ל נב מעורבות כאילו היו של ב' נשים דמיד עקירת פרידה אחת של קן א' לחטאת נקבעה כו':

הגהות הב"ח (א) מפרש ד"ה ר' יוסי אומר וכו' למאן דאמר יש ברירה. נ"ב ולאו פסיקא: (ב) בא"ד ולא פירש איזו חטאת. נ"ב זה חוזר אלעיל דבשעת שקנו לא פי' כו':